

derom, men det vilde efter min Mening være det Samme, som at der intet Anlæg blev, thi en Mand, der spekulerer i saadanne Ting, kan ikke vente et Par Aar paa at faae Bæstet om, under hvilke Betingelser han kan begynde sin Virksomhed. Efter min Mening vil denne Fremgangsmaade være ubelæggende for hele Anlægget. Skulle vi til Mellemtold, da maa vi snarest ved Hjælp af Toldloven gjøre os klart, hvilken den skal være. Men forøvrigt mener jeg, vi skulle slet ikke til Mellemtold. For mig staa det i dette Dødsblik klart, at Frihavnsterritoriet maa i toldpolitisk Henseende behandles som Udland, stilles lige med Udlandet. Virksomheden paa dette Territorium afhænger netop af, at den ikke hæmmes af Toldoplynet. Fabrikanten der bør efter min Mening først have med Toldoplynet at gjøre, naar han med Varen melder sig ved Toldporten for at komme ind med den her i Landet. Den høitærede Minister mente, at han vilde være retfærdig til den ene Side og billig til den anden Side. Ja, jeg vilde ønske, at det var muligt at etablere Kædsærdighed paa dette Omraade, men jeg kan i alt Fald ikke i Dødsblikket se, at det er muligt. Naar jeg siger dette Par Ord her, er det netop, fordi jeg anser dette Spørgsmaal for saa overordentlig vigtigt for Industrihavnen. Jeg gjør det ikke for at være i Opposition mod den høitærede Minister, men for at bidrage Mit til, at mulige Udtalelser fra den høitærede Ministers Side kunne yderligere klargjøre dette Spørgsmaal for mig. Den høitærede Minister opstillede to Theorier. Den ene var den, at naar en Vare, der fabrikeres paa Frihavns-terrainet, møder en høj Told, naar den skal indføres her i Landet, skulde den ikke betale den Told, som hviler paa Varen, naar den er fabrikeret i Udland; den skulde være fri for den egentlige Bestyttelsestold. Nu forekommer det rigtig nok mig, at det Hensyn behøvede man ikke at taage, thi det bliver efter min Mening paa vedkommende Fabrikants eget Ansvar, om han mener, at han overhovedet kan være tjent med at drive sin Forretning i det Tilfælde ude paa Industri-territoriet. Naar Lovgivningsmagten ikke giver ham Tilsgaen om Væmpelser, saa ere vi efter min Mening fuldstændig ansvarsfri; om Virksomheden bliver til Tab for ham eller ikke, det maa staa for hans egen Regning. Men det, som en saadan Mellemtold i dette Dødsblik vilde medføre, vilde være et overordentlig minutstøt Told-efterlysn. En Mængde Toldbedsmænd, et uhyre Toldapparat, vilde blive nødvendigt for at kunne kontrollere, hvor Meget der bruges til visse Varer af Raastoffer af for-

ffjellig Slags. Et for Fabrikanten høist generende Tilsyn, der vilde virke hæmmende paa hans Virksomhed. Og der er en Vanskelighed til. I mange Tilfælde vil det være høist vanskeligt at skjelne mellem Raastoffer og Halvfabrikat. Endelig er der dette: hvorledes skulde Varer fra Udlandet, f. Ex. fra Sverige, der fabrikeres paa samme Maade som de, der fabrikeres paa Frihavnsterritoriet, egentlig holdes ude? Jeg forstaaer ikke, hvorledes man skulde bære sig ad for med absolut Nøiagtighed at konstatere, at det ikke var fremmede Varer, der mødte ved Toldporten for at komme ind sammen med dem, der vare fabrikerede paa Frihavnsterritoriet. Den anden Theori, som den høitærede Minister opstillede, var jo, at de Varer, der fabrikeres i Industrihavnen, som fra Udlandet indgaa toldfrit her i Landet, maatte svare samme Told, som svares af de indenlandske Fabrikater af Raastoffer. Ja, det synes jo at se meget godt ud, men jeg tror heller ikke, at det er muligt at gennemføre det. For det Første forekommer det mig, at det er en mærkelig Stilling at give Folk her i Landet, som sætte deres Kapital i en Virksomhed, nemlig en mindre gunstig Stilling, end selve Udlandet har; men paa den anden Side ser man f. Ex. hen til Kunstgjøbning, som den høitærede Minister nævnte, kan denne Told slet ikke faaes af den Kunstgjøbning, som fabrikeres paa Industri-terrainet. For Kunstgjøbning skulde der jo betales Told af Raastofferne, naar Fabrikanten paa Frihavns-territoriet vilde indføre den i Landet, men Betalingen deraf kan han undbrage sig. Da Kunstgjøbning indføres frit til Sverige, behøver han blot at lade Kunstgjøbningen gaa med en Vaad til Sverige og med en anden Vaad føre den derfra hertil som et udenlandsk Fabrikat; han vil da være fri for at erlægge denne Mellemtold. Jeg har her nævnt nogle af de Indvendinger, som jeg tror, der kan gjøres mod denne Mellemtold.

Formanden: Da det ærede Medlem tog Ordet, antydede han selv, at han vilde komme til at tale om Noget, der maaste mere seldt ind under det andet end under det første Afsnit. Det er imidlertid af mindre Bigtighed, thi de to Afsnit kunne jo ikke absolut adskilles, men det forekommer mig, at det ærede Medlem under sin Udvikling snarere er kommen ind paa Noget, der ikke hører hjemme under anden Behandling, men under første, og som ogsaa har været Giensstand for Forhandling der. Jeg henstiller til det ærede Medlem og til senere Talere om saavidt muligt at undgaa dette. Det ærede Medlem har fremdeles Ordet.